

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

G

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

ropæ emporiū celebratissima. Est & alia in Germania ejusdem nominis ad Viadrū sita. [Vulgò Brandfurt an der Oder.] Francōnes, [Germ. Die Branden.] Germaniæ populi sunt, quos nonnulli Francos Orientales vocant: à Septentrione Chatis, & Cheruscis: à Meridie, Noricis finitimi: ad Occasum Rhenū fluvium: ad Ortum, Hercyniæ sylvæ partem, qua Boëmiā attingit, habentes. Hi olim bonam Galliarum partem occupaverunt, ubi Hodie Lutetia Parisiorum sita est, quæ etiam Gallia pars ab illis Francia dicta putatur. Francōnū meminit Cicero in Epist. ad Attic. lib. 14.

Fregellæ, arum, *φρηλα* Stephano, Vulgò *Pento curvo*, olim ciuitas fuit clarissima inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Lati amne, quem nunc *Carilianum* vocamus. Cujus etiā hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facillè potest estimari quanta olim fuerit ejus urbis amplitudo. Hæc quum à Romanis defecisset, diruta fuit, & ad vicum jam usq; à Strabonis tempore redacta. Silius libro 2: -obsessæ campo squalente Fregellæ. Idem alio loco: Et quæ fumantem texere gigante Fregellæ. Inde Fregellani populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Fregellanus, adjectivum: ut Fregellana vitis, Colu. lib. 3. cap. 2. Fregellanus, Nomen proditoris, cujus meminit Cic. 5. de Finibus: Quis Fregellanus proditorem, quanquam Reip. nostræ profuit, non odit?

Frentani, Populi sunt Italiæ, nō procul à Daunii & Picentini, diversi ab iis, quos alibi Ferentinos, & ab iis quos Ferentinates diximus appellari. Horum regionem Plinius lib. 3. capite 11: Frentanam vocat, à Frentone vicino fluvio deducto nomine.

Friburgum Vrbs, alia in Brisgoia, alia in Vchlandia, alia in Misnia.

Frisii, [Germ. Friesland.] Populi sunt Oceanū Septentrionalem siti, Batavis & Sicambriis finitimi, etiam hodie nomen retinentes.

Fronto, Philosophiæ simul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeo ab illo dilectus, ut ille statuat ei à Senatu statui decernendum curarit. Autor Capitolinus. Frontonis alterius sub Nerone meminere Tacitus, Iuvenalis, & Martialis: Clarum militiæ, Fronto togæq; decus.

Frusino, pen. corr. Frusinonis, Civitas Campaniæ, à qua Frusinates populi ad Falernum, quorum meminit Plin. lib. 3. ca. 5. Iuven. Satyr. 3: optima Soræ, Aut Fabrateriæ domus, aut Frusinone paratur. Silius lib. 12: Bellator Frusino. Sed hic populum significat. Prolemæus Frusinum inter Latii oppida enumerat, lib. 3. cap. 1.

Fruitiū, Dictum est templum Veneris Frutæ. Festus. Fruxinum, Frysinga, Vrbs Bavariciæ.

F ante V.

Fucinus, pen. corr. Lacus in quarta regione Italiæ, prope Albanenses Marforum populos. Martial. lib. 11: Fucinus & pigri taccatur stagna Nerone. Virg. 7. Aen. Te nemus Angitæ, vitrea te Fucinus unda, Te liquidi flevere lacus.

Fusidius, Oratoris nomen, cujus meminit Cicero in Bruto: Fusidius, inquit, in aliquo patronorum numero fuit.

Fugali, [Germ. Fugale] Festus so man hiet zur Wideregedenheit der vertrieben Rintgen / vud der erlangten gemainen Freiheit. Festa fuerunt Romæ in memoriam exactorum Regum, liberatæq; Reipublicæ militiæ. Censorinus de die geniali festū hoc, Regisugium vocat, quod eo die Tarquinius ab exercitu ad Porrenam Hetruscorum regem fugisset. Celebrabantur autem Fugalia mense Februario post exacta Terminalia. Augustinus lib. 2. de Civit. Dei: Sed demonstrantur loca talibus aliquando conventiculis consecrata, non ubi ludi agerentur obsecrari, votibus & moribus histionum: nec ubi Fugalia celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, & verè fugalia, sed pudoris & honestatis.

Fulco, An degavensium princeps fuit, quintus Rex Hierosolymorum, qui equo in caput viso occubuit, quum regnasset annis undecim. Volaterranus.

Fuliginates, populi sunt Umbriæ in Italia, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 14.

Fulsinates, Populi sunt insulari, juxta oram Illyrici: quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 21.

Fulvia, fuit uxor quatuor turbulentorum civium, qui pestes fecere patriæ: primum Catilinæ: deinde Clodii: tertio Curionis, qui bellum civile inflammavit: quare Antonii triumviri, cujus iussu cum Cicero Orator interfecus esset, Fulvia uxor Antonii adeo letata est, ut linguam exemptam exinterfecti capite, aciculis confodent.

Fulvius, Flaccus Censor tectum marmoreum Iunonis Laciæ spoliavit, ut ædem quam dedicaverat Equæstri Fortunæ regeret, Autor Livius lib. 42.

Fundi, orum, *φυνδι*, Vulgò *Fundi*, Oppidum est Campaniæ inter Tarracinam & Cajetam, quod intercidit: hodie solum

palustre ibi: ita tamen ut ædificiorum ruinæ ac vestigia evanescant: à quo Fundanus lacus appellatus est, & Fundanus ger. Plin. lib. 3. cap. 5: Inde generosa vinya Fundana, scriptoribus commendata.

Furix, Vide in APPELLATIVIS.

Fusidius, Fœneratoris nomen, apud Horat. 1. Serm. Sat. Fusidius vappæ famam timer, ac nebulonis, Dives agris, dives positus in fenore nummis.

Fusius, pro Furius, Antiqui dixerunt, ut Valerius pro Valerius, Autor Festus.

Fulius, Oratoris nomen, cujus meminit Cicero lib. 2. de Oratore: Fulius (inquit) nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, nō adsequitur: oris pravitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Fycernus, Ptol. Ferentanorum fluvius. Typertus alius.

G

Aba, per simplex b. [בבא] *ghibab*, *גבבא* teth Iosepho lib. 5. Antiquitatum Judaicarum, Galilææ oppidum est.

Gabale, es, [גבאל] *ghibhal*, *גבאל* Promontorium est in ora Syriæ, in quo sita est Laodicea libera civitas. Autor Plin. lib. 5. cap. 20. Hodie *Ghed*.

Gabales, apud Plin. lib. 4. cap. 18. Aquitaniæ populi sunt.

Gabalus, Romanorum Imperator fuit omni genere luxu effœminatissimus: qui quum se solem appellari vellet, quæ Greci *solis* vocant, composita dictione vocatus est Helioabalus. Autor Servius.

Gabalum, *גבאל*, Oppidum Arvernorum, in ea parte Gallie Aquitanicæ situm, quæ Narbonensem provinciam spectat. Hinc Gabales, *גבאלים*, populi, apud quos olim fiebat optimus cæcus.

Gabalon, [גבאלון] *ghibalon*, *גבאלון* Olim metropolis & regalis civitas Hevæorum, & nunc (ut refert Hieronymus) ostenditur villa eodem nomine ad quantum miliarium à Bethle contra Occidentalem plagâ juxta Rhama, ubi Solomon oblati victimis divinum meruit oraculum.

Gablonitæ, pen. prod. [גבאלונים] *ghiblonim*, *גבאלונים* Populi in Gabalon habitantes.

Gabatha, [גבאתה] *ghibath*, *גבאתה* Vrbs Galilææ, teste Iosepho lib. 6. Antiquitatum.

Gabaupolis, *גבאופוליס*, Oppidum Galilææ, Steph. Iosepho Antiq. lib. 4.

Gabbâ, Per duplex b. [גבבא] *ghibbâ*, *גבבא* fuit (ut alii scribunt) Gabaa, Syriæ urbs.

Gabienus, Fortissimus dux classium Cesaris à Sex. Pompeio captus, ejusdem iussu incisa cervicè jaceat in litore tota die. Deinde quum ad vesperasceret, petit ut Pompeius ad se veniret, testatur se ab inferis remissum, habere quod nuntiaret. Plin. lib. 7. cap. 52.

Gabii, orum, *גבאים*, Volcorum urbs fuit LXX. millibus passuum ab Urbe distant, à Galactò & Bio fratribus Siculis creata, sicut scribit Solinus, fraude Sexti Tarquini supposita in Romanorum ditionem redacta, ut tradit Liv. lib. 1. ab Urbe. Gabiorum meminit & Virg. lib. 6. Aen. Hiribi Nostrum, & Gabios, urbemq; Fidenam, Hi Collatinas imponunt montibus arces.

Gabinensis, adjectivum. Plin. lib. 2. cap. 94: Quædam verò terræ ad ingressus tremunt, sicut in Gabinensi agro, non procul ab urbe Roma.

Gabinus, a, um: ut. Gabina Iuno, Virgil. 6. Aen. Vrbs Gabina, Ovid. 2. Fastor. Robore freta Gabino, Claud. 3. Paneg.

Gabinus, Romanus, qui Ptolemæum Auletè Aegypto pulsatum in regnum reduxit, præstitumque illi, quod adversus Iustum insidias tutior esset, ex suis copiis reliquit. Autor Plutarchus in vita Pompeii.

Gabinus, Presbyter, civis Romanus, iussu Diocletiani Imperatoris in carcerem conjectus est. Ibiq; fame extinctus, quod Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caili pontificis, pater Susannæ virginis & martyris, quæ nuptias huius Diocletiani recusavit. Volater.

Gabriel, [גבריאל] *ghabriel*, *גבריאל* Germ. *Etter de Gatten*. Vox Hebraica, quam Latine Dei fortitudinè interpretari possumus.

Gadareus, *גדאר*, Sophista, qui prius more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio Cõsulari adeptus est.

Gadara, [גדרא] *ghadrah*, *גדרא* Civitas est in Decapoli Syriæ, non longe ab Ascalone: ex qua ortus est Theodorus Rhetoricæ professor, quem Strabo sua ætate floruisse testatur. Meminit hujus oppidi & Plin. lib. 5. cap. 18.

Gadès, dium, [גדע] *ghad*, *גדע* Vulgò *Gadiz* *Caliz* Germ. *Gad* Insula in cæcis ubi Hispaniam in *Mer gicel* in der vndera mund Europa vnd Africa. Dux insulæ fuit, teste Plin. lib. 4. cap. 22. ultra

ultra finem Bæticæ provincie, & in extremo nostri orbis ver-
sas Occidentem, ubi Europa ab Africa dividitur. Harum ma-
jor, Erythra dicta est à Tyris ab Erythreo mari oriunda, qui in
hac insula urbem cõdidit. Dicitur à Calpe, teste Strabone,
sepiogentorum quinquaginta stad. intervallo: parva quidẽ
insula, sed vitorum dignitate excellens. In qua Equæstris or-
dinis Gaditanos (quod nunc, quod nunc, quod nunc) quingentos
in uno censu numeratos aliquando fuisse compertum est.
Insula hæc ubi cõtinenti est proxima, interluitur fretis D.C.C.
non amplius pedum. Hinc adiacet altera insula minor, &
ipsa Gadis appellata, unius tantum stadii Erispo interlabente
ab altera disempta, in qua tanta est pabuli læticia, ut pecu-
dum ibi pascentium lac serum non efficiat, neque ex eo ca-
seus fieri possit, nisi multa admista aqua. Quin illud etiam tra-
ditur, pascentes in hac insula pecudes, nisi subinde sanguine
exhaustas, intra triginta dies pinguedine suffocari. Quæ res
Petrus occasione videtur ministrasse eorum quæ de Geryo-
nis armentis fabulati sunt. Auctor est Strabo lib. 3. Plin. tamen
vult Geryones in majori insula habitasse. Declinatur autẽ
hoc nomen in utroq; numero: dicimus enim Gadis in nume-
ro singulari pro alterutra harum insularum: vel in plurali nu-
mero Gades. Plin. lib. 4. cap. 22. Gadis longa est XII. lara III.
M. passuum.

Gadis insula, num. pen. prod. Gadis, ut mare Gaditanum:
Vulgo Ebreos de Gaditar, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis,
læticitieq; nomine olim in pectore fuerunt.

Gaditani, oriundi à Tyris: Lucanus. Tyriusque à Gadibus
hospes.

Gadit, unico d scribendum, quemadmodum & Gades, quum
utriusq; eadem sit origo. Est autem Gadit urbs opulenta in
Gadibus, quæ antea Tartessos dicebatur. Vulgo
Rufus Avienus in descript. orbis: Gadit prima fretis so-
lida supereminet arce: Atollitque caput geminis inferta col-
latis: Hæc Continua prius fuerat sub nomine prisco, Tar-
tessumq; dicitur Tiri dixere coloni: Barbara quinetiam Ga-
des hæc lingua frequenter. Peræque quippe locum Gadit vos-
cat undiq; septu. Quibus in verbis Avieni hoc an ad ver-
tendum est, quod prima Gadit dicitur, feminino genere usus.
Salust. tamen lib. 3. Hist. referre Prisciano, uisus est in neutro
genere. Tartessum (inquit) Hispaniæ civitatem, quam uisus
Tiri mutato nomine Gades habent.

Gæon, à Iosepho dicitur esse Nilus. Restius scripserit Citho.

Gætilia, [Gætilia Stephano. Germ. Ein ländtschaft des ind-
nes Africa.] Africa interioris regio est. Garmanibus pro-
xima: cuius incolæ Gætili appellantur, qui primi omnium
Africam tenuisse dicuntur, nullius imperio subiecti, nullasq;
habentes domos: sed ubi eos nox deprehenderat, petrositan-
tes, carneq; ferina, & terra pabulo victitantes. Auctor Salu-
stius in Iugurtha. Habet autem hæc dictio duas primas syl-
labas productas, quum d phibongo scribantur apud Gæcos.
Virg. 4. Aen. - aut captam ducat Gætilus Iarbas Iuven. Quæ
Gætila ducem portaret bellus Iulium.

Gagæ, Lyciæ oppidum ad Gagem amnem: à quo & no-
men accepit. Auctor est Steph.

Gages, Lyciæ fluvius est, Philagypolin civitatem præ-
terfluens: in quo gagates lapis primum inventus est. Auctor
Dioscor. lib. 3.

Galaad, [Galaad, Galaad,] Mons est, à quo civitas in
eo condita sortita est vocabulum, quam & accepit de Amor-
rheorum manu Galaad filius Machir filii Manasse.

Galaaditæ, [Galaaditæ,] Germ. Wüsterndu / die
Wüster in Westa vnd Thracia. Cognominati sunt Mysiæ &
Thraciæ populi, quod lacte alerentur, quos Homerus 13.
Iliad. hominum iubilissimos appellat: propterea quod tenui
vitu contenti, ab omni iniuria sese continerep.

Galaedopõta, pen. corr. arum, [Galaedopõta,] Germ. Wüsterndu /
Wüster in dem siberen vnd Europischen Ostia. Pol.
Micks pitacy, mickys. Vng. Tj. isk. Lactis pota utentes.
Quo cognomine dicti sunt populi aliquot in Scythia Euro-
pæa ex Nomadum, Gætarumq; genere. Columel. lib. 7. cap. 2.
Quibusdam nationibus frumenti expertibus visum com-
modat, ex quo Nomadum, Gætarumque plurimi, quædamque
dicuntur.

Galada, vel Galadææ, vel Galaditis, regio Arabiæ. Auctor
Stephanus.

Galadra, [Galadra,] Vrbis Mæcedoniæ in Pieria. Auctor Steph.

Galadrus, [Galadrus,] Mons quidam à Galadro Emathii filio
dictus. Stephanus.

Galanthis, [Galanthis,] Germ. Die fons magt Alcmene, wische die
Wöln in eis Westen veruandert hat. Vt est in fabulis, Alc-
menæ ancilla fuit, quæ quum domina sua partus doloribus
laborans, à Innone ne parceret imp. diceretur, mira aliqua dici-
tur deam elussisse. Læco enim vulu egressa cubiculum, in quo
illa parturiebat, peperisse jam herã simulat, eoque nomine pa-

lãm diis gratias agit. Cujus verba fidẽ adhibens Iuno, resoldã
tis, quas peditatum iunctas habebat, manibus, fuit exit, pel-
liciq; parandi tempus concessit. Verum quum Galanthis ob-
eam rem tam prospere gestam nimium sibi placeret, deamq;
etiam risu & insultatione prosequeretur, illa ancillæ procaer-
tatem legret ferens, in Galad: hoc est, mustelam eam dicitur
transformasse: hac addita poena, ut ore, quo præcipue pecca-
verat, pareret. Latẽ exequatur hæc fabulam Ovid. 9. Metam.
Galatina, [Galatina,] Vrbis Siciliæ à Margo Siculo condita. Di-
citur & regio Galatia. Steph.

Galaia, [Galaia,] Theocrito, Nympha marina Nerci & Dori-
dos filia, à lactis cãdore sic dicta, quæ enim lac significat. Vir-
gil. 7. Aeglog. Nenne Galatea, thymo mihi doloior Hyble.

Galaia, [Galaia,] Germ. Ein ländtschaft des minderen Asia, host-
gogen Wüsterndu an das Carinisch Meer / senß an Cappadocien, Pene-
phylium, vnd Bithyniam. Regio minoris Asiæ ab Oriente Cap-
padociam & Halym fluvium: ab Occidente Bithyniam & A-
siam: à Meridie Pamphyliam: à Septentrione Pontum Euxinũ
habens. A qua Galatæ populi. Lucas. lib. 7. Ibis parce pre-
cor, vivant Galatæq; Syriq; Hæc & Gallogræcia dicitur: po-
puliq; ipsi, Gallogræci. Nam quum à Rege Bithyniæ Galii si-
mul & Græci in auxilium vocati venissent, partem regni tenu-
erunt, & ab utriusq; populi Gallogræci sunt dicti.

Galata, à Pomponio & Mela numeratur inter insulas Siciliæ
adiacentes, non procul à Melita.

Galaia, Nympha marina à lactis candore sic dicta.

Galba Sergius, ut auctor est Suetonius in Galba, Nobilis Ro-
manariorator insignis, qui cum Hispaniam provinciam Pro-
tor obtinere, convocato populo, tanquam de commodis
iporum acturus, XXX Lusitanorum milia trucidavit. Eius
frequens est mentio apud Cicero nem in Bruto.

Galenus, pen. prod. [Galenus,] Germ. Ein außsündtliche Arzet
anß Arabien. Nomen medici excellentissimi, ex Pergamo
Asiæ urbe. Floruit temporibus Trajani aduq; Antonini Pi-
tempora. Plurima reliquit de re medica cõscripta volumina,
quæ hodie omnium tenentur manibus. Scripsit & dictiona-
rium in omnia Hippocratis opera ordine literarum. Fama est
120 annos vixisse.

Galeos, [Galeos,] Erant vrbes quidam in Sicilia & Attica: à
Galeore Apollinis filio, qui frater Telmessi ejus fuisse tradi-
tur, qui Telmessum urbem in Caria condidit, oracula ex Do-
dona accepto. Aelianus scribit Dionysium tyrannum Galeos
solum consulere in Sicilia. Meminit horum Cicero lib. 1.
de Divinatione, quum ait: Huic interpretes portentorum umqui
Galeosie tum in Sicilia nominabantur, responderunt.

Galepsus, [Galepsus,] Vrbis Thraciæ, & Pæonum, auctor Steph.

Galleis, si, penult. prod. [Galleis,] fluvius iuxta Tarentum.
Virg. libro 4. Georg. Quæ niger humectat flayentia culta
Galeis. Horat. 2. Carm. Ode 6. Dulce pellitis ovibus. Ga-
leis flumen.

Gallia, lex. pen. prod. [Gallia,] Gallia, [Gallia,] Nomen du-
arum regionum, ex quibus una, Gallia Gentium vocatur, vi-
cina Tyrorum finibus, ubi & Solomon viginti civitates do-
navit Hiram Regi Tyri in sorte tribus Nephthali. Altera Gallia
dicitur regio sita ad Tyberiadem, & stagnũ Genezarethi
in tribu Zabulon. Plin. lib. 5. cap. 14. Pars Iudææ Syriæ con-
termina, Gallia vocatur.

Gallia, [Gallia,] Germ. Gallien, Hispaniæ po-
puli sunt Gallii homini. Martial. lib. 1. Nec quæ Gallico li-
nuntur atro. Sunt tamen qui hoc loco apud Martialem legat
Gallia per secundam consonantem.

Gallæcia, [Vulgo Gallæcia,] Germ. Ein ländtschaft in Hispanien /
hostigt Gallien. Regio est ceterioris Hispaniæ: cuius
descriptio nem vide apud Plin. lib. 4. cap. 20.

Gallia, [Gallia,] Germ. Gallien, Stephan. Gallien, Pro-
temxo. Vulgo France. Pol. Franckia. Vng. Franckia. Ang.
France. Europa pars: & à candore populi dicta,
Gala enim lac Latine dicitur. Nam motus & rigor cœli ab ea
parte Solis ardorem excludunt, ut eorum corpora non colo-
rentur. Est autem triplex, Togata, Comata, & Braccata. Gallia
Togata dicitur Cisalpina, quæ scilicet inter Alpes est, & Rubi-
conem fluvium, antiquum Italiæ limitem: dicta, quod po-
puli illi, Romanorum more, toga utebantur. [Germ. Gallien]
dicitur inter Jutatus iugerednet. Braccata autem Gallia, dicta
est Gallia Narbonensis, Romanorum provincia: à braccis vil-
losæ vestis genere appellata, quibus peculiariter ejus provin-
ciæ homines utebantur. [Germ. Die Puyvng oder Desph-
nat.] Comata cognominatur omnis transalpina Gallia, à co-
mæ nutriendæ studio. [Germ. Das ganze ländt so wüsterndu
den Noßmet / den Henceral vnd Npßberg / auch den Nben begriffen
sind wüsterndu / wüsterndu / wüsterndu / wüsterndu.] Hæc
rursus in tres partes dividitur, Belgicam, Celticã, & Aquitani-
cã, quæ Aremonica antè dicta est. Nã à Scalde ad Sequanum,
Belgica, ab eo ad Garumnam, Celtica, eademq; Lugdunen-
sis.

si: inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitanica.
Galliã togata non est, ut quidam credunt, ipsa planè Cisalpi-
na, sed Cisalpinæ pars: Togata enim incipit à Rubicone flu-
mine, & Placentia terminatur: Cisalpina verò initium quidè
ipsa quoq; capit ab eodem flumine, sed terminum habet al-
pes. Erant autem in Togata multa municipia, multæ coloniæ
Romanæ. Præterea dixit Cicer. in Epistol. 1. ad Attic. Videtur
in suffragiis multum posse Gallia: jus enim ferèd Romæ suf-
fragii habebant omnia municipia, exque omnes coloniæ,
ideo Romanæ dicebantur: quia jura possiderent civium Ro-
manorum. Nam Latinæ suffragium non habebant, sed tan-
tùm jus Latii, unde appellata. Ex Aldi commentario in epist.
ad Attic.
Galliciã, ea, cum. Quod est ex Gallia: ut Gallica terebra apud
Columellam libro de arboribus, capite octavo. Galliciã acer,
in transpadana Italia, transq; Alpes nascens, præcipui candori.
Plin. lib. 16. cap. 15.
Galliciã, a, um, Gallicanus: ut, Gallicanæ res. Cic. pro Quinto:
Quum & de societate multa inter se cõmunicarent, & de
tota illa ratione atq; re Gallicanã. Ov. Varr. lib. 1. de Re rust.
cap. 32. Cæteraq; quæ alii legumina: alii (ut Gallicani) lega-
ria appellant.
Gallidã, a, um, Sicut Gallicus, & Gallicanus, quod originem ha-
bet ex Gallia. Salust. lib. 14. Histor. Duæ Gallæ mulieres con-
ventum vitantes, ad mensura solvenda montem ascendunt.
Catul. de Bercynthia: Agite, ite ad alta Gallæ Cibeles nemo-
ra simul.
Gallinarum, a, um, Insula est in mari Tusco secundum
Italiam, contra montes Ligusticos, à Gallinarum agrestium
copia, ut inquit Varro libro 3. de Re rust. appellata. ¶ Est &
sylvã gallinaria, a Gallinã, Cumis vicina, de qua Cicero
ad Pætum: Quæ Capatius obviam mihi fuit in sylvã Gallina-
ria. De hac Strabo ita scribit: Hoc quoq; in sinu fructuosus vir-
gultis frequens, & arboribus, sylvã est multis porrecta stadiis,
aquarum indiga.
Galligræciã, a, um, Germ. Ein Landschaft in mideren
Asien, so ist Gallatã heist. ¶ Regio Asiæ minoris, Cappadociæ,
Bithyniæ, & Pamphiliæ finitima, quæ alio nomine Galatia di-
citur: cujus incolæ Galatæ dicuntur, & Gallogræci. Nam quæ
Galli, multitudine abundante relicto natali solo Italiam inva-
sissent, Græciam impleverunt, Macedoniam occuparunt, in
Asiam transierunt duce Leonorio, qui Gallogræciam misit
ex Gallis, Græciq; vocabulo cognominaverunt.
Galligræci, idè sunt qui Galatæ ad quos Pauli epistola ex-
tat. Eorum regio est Galatia, quam Gallorum aliquot popu-
los in seclis Plin. lib. 5. cap. 32. testatur, & Ptolom. lib. 5. tabu-
la Asiæ prima. Strabo quoq; lib. 4. Testosages è Narbonensi,
Troisobogios & Trocinos è Celtis Galliæ profectos, Phry-
giam Cappadociæ & Paphlagoniæ vicinã occupasse scribit:
tanto olim hominum robore Gallia valuerit. Meminit & Li-
vius pluribus lib. 8.
Gallumbri, populi qui nunc Romanidã vocantur.
Gallus, li, a, um, Germ. Ein Pfaff der Götter Cybele. ¶ Cybe-
les sacerdos: à Gallo Phrygiæ fluvio, cuius aquam qui gustaf-
sent, reddebantur insani. Lucan. lib. 11. crinæq; rotantes San-
guineum populis ululati tibia Galli. Ovid. 4. Fastorũ: Am-
nis it insana nomine Gallus aqua.
Gamale, pen. corr. γαμαλα, Vibs in Iudæa, sive in Syria ludææ
finitima. Iosephus, Syria habitatio quædam Gamale. Suetonius
in Tiro: Tarachiam & Gamalen urbes validissimas Iudææ
in potestatem redegit.
Gambrium, γαμβριον, Vibs Ioniz, Steph.
Gamphalantes, a, um, Germ. Nostende teut so in dem innersten
Teut. ¶ populi Libyæ Aethiopiæ, sine ulla vestibus vi-
ventes, qui (sicut scribit Pomponius) à præliis abstinent, quæ
nec tela jacere aut vitare noscant, ideoq; obvios fugiunt. Plin-
ius lib. 5. cap. 3. Gamphalantes nudi, præliorumq; expertes,
nulli externo congregantur.
Gandavum, Vibs Flandriæ, vulgò Gmt.
Gandri, Populi sunt interioris Asiæ Pomponio, quos Plinius
trans Margianem in Ottum ponit. ¶ Sunt & Gandaræ po-
puli quos Ptolemæus libro 7, in India, ad ipsum Indum sitos
esse ait.
Ganganorum, promontorium Hyberniæ, Ptolem. libro 2,
capite 3.
Gangaridæ, γαγγαριδαι, ut inquit Curtius, populi inter Affy-
rios & Indos, juxta Gangem. Virg. 3. Georg. In foribus pugna
ex auro, solidoq; elephanto Gangaridum faciam, victorisq;
arma Quirini.
Gange, Vibs Indiæ regia.
Ganges, a, um, & Gangetis. a γαγγης. Germ. Ein grasser flus in In-
dia. ¶ Indiæ fluvius maximus. Qui universam secat Indiam,
secum arenas trahens: alio nomine Mysos à Græcis dicitur:
quem Sacre literę inter eos annuenerat, qui de paradiso pro-

fluunt. Fontes ejus alii incertos esse tradunt, vicinã, omnia
rigare, quemadmodũ & Nilus. Alii in Sythiis nasci, ipsam
que Indiam secare dixerunt, fluereq; in eum triginta annos.
Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima
per viginti patet. Altitudo ubi vadofissimus est, mensurã tra-
tũ pedum implet. Dicitur Ganges à Gange Aethiopiũ Rege,
ut ait Suidas. Ovid. lib. 4. Metam. Decolor extremo qui cas-
gitur India Gange.
Gangetis, ea, cum, γαγγητις, Denominativum. Codem lib.
8. cap. 3. iam nunc Gangeticas & Aegyptias aves temulen-
ter eructas.
Gangra, γαγγρα, a, vel m, Vibs Paphlagoniæ. Causam nominis
Stephanus explicat. Vide Candara. Alia est in Arabia scilicet.
Gannodurum, a, um, γαννοδουρον. Vulgò Gailencia. Germ. Ein
stätt am Bodensee ¶ Helvetiorum oppidum est ad Iuzum mon-
tem, teste Ptolemæo, lib. 2. cap. 9.
Ganyctos, nomen est viri proprium Tortellio.
Ganymedes, a, um, γανυμης. Germ. Ein schoner Knab; wocher
pittet durch ein Adler in Himmel hat entzogen, so ist er
schön der wãre ¶ Trois filius fuit formosissimus puer, quem quæ
Iupiter deperiret, iussit in coelum ab aquila portari, & tibi à ca-
liculis esse, repudiato ministerio Hebes, quæ ante illum rapti
miscendo neccari præerat. Hanc fabulam tangit Virg. lib. 1.
Aeneid. quum inter causas odii Iunonis in Troianos, recen-
set rapti Ganymedis honores. Higinus in Astronomiã Pto-
lemaicã tradit Ganymedem inter sidera translatum consecrere, quum
illud quod Aquarius vocamus, quod ejus stellas suo ius-
quam fundentis imaginem videantur referre.
Garamantes, a, um, γαρομαντις. Germ. Wüster in tunen lãge
Populi interioris Libyæ Psyllis finitimi, à Garamante Apol-
linis filio cognominati, qui ibi Garamantiũ oppidum ex suo
nomine condidit. ¶ Fuit etiam Garamantes regis nomen, cu-
jus filia Garamantida Iupiter apud Bagradam fluvium com-
pessit, & ex ea genuit Irbam.
Garamantidã, adjectivum est, Garamantica signa, apud Si-
lium, lib. 7.
Garganis, ni, penult. prod. γαργανος, Mons in Apulia, cuius
accolæ propriè Apuli dicuntur. Hodie vulgò vocat: Mont-
tes 5. Angel. Lucan. lib. 4. Appulus Adiacas exit Garganus
in undas.
Gargareses, Gens mixta Amazonibus, γαργαρεςαι.
Gargaris, a, um, & in plurali numero Gargara, γαργαρεςαι. Germ.
Ein fruchtbarer Kopf der Epig der Diana, so ist die
Phrygia. ¶ Cavum est montis Ida, teste Macrobio in 2. po-
te ubi ad Mysos declinat: tanta frugum ubertate affert, ut
quoties infinitam rei alicuius numerum velimus adnotare,
Gargarorum frugibus sumamus similitudinem. Ovid. lib. 1.
de Arte amandi, quum vellet Romanarum puellarum num-
rum immensum ostendere, dixit tantam esse Romæ puellarũ
copiam, quantam in Gargaris fegetum. Hujus autem tanta
ubertatis causa est fontium abundantia, quibus solum irriga-
tur: aded ut æstivis caloribus fruges non facillè possint adiri.
Nã et si Ida mons totus ferè pluvialis irrigetur fontibus. Vide
& Homerus γαργαρεςαι vocat, præcipue tamen ea parti montis
montis, quæ ad Orientem Solem Mysiam contingit. ¶ Est etiam
oppidum hoc nomine in radice hujus montis situm: ut
docet Macrobius lib. 5. cap. 19.
Garge, γαργαρεςαι, Vibs Libyæ, Steph.
Gargitius, γαργιτιος, Oppidum est, pars de tribu Aegide.
Gargitidã, γαργιτιδα, Polluci, Canis cuiusdam generosus
mẽ, qui Geryonis boves custodiebat, & leonibus insidiabatur:
quem tunc Hercules interfecit quum illius armenta abducat
fuitq; Cerberi Epirotici frater, ut scribit Iulius Pollux lib. 1.
Garrumã, a, um, γαρομαντις. Germ. Ein flus in Galcom, so ist die
Gerunda. ¶ Nobilis Galliz fluvius est, Cetas ab Aquapans di-
videns. Oritur ostingentesimo à Narbone stadio in mon-
tibus Pyrenæis, Vide Pomponium Melam.
Gastromantia, Fons in Achaia apud Athenienses, teste Da-
sanias lib. 7.
Gastronia, regio Macedonica, Stephano, γαστρονια, Vide Gæ-
STRONIA.
Gathex, γαθηξ, Vibs Arcadiæ, Steph.
Gaudarã, γαυδαρη, Vicus Macedoniæ, Steph. in Gada.
Gaugamela, vel Gangamela pontus, γαυγαμελα, locus Pto-
dis, Steph. Vide Strab. in initio lib. 6.
Gaulæon, γαυλαιον, Teste Solino, insula est Libyæ obiacens,
quæ serpens neque nascitur neq; invehitur vivit: pulvisq; eius
quocunq; gentium jacet, angustis & scorpionibus perit.
Gauris, γαυρις, Mons Campaniæ, Maffici & Sorrentini
propinquis, in quo nascitur vinum præcipue bonitatis. Scit-
tur libro 3. Sylvar. Seu tibi Bacchæi victa madentia Gauri.
¶ Hinc Gauranus, a, um, ut Gaurani montes, apud Plinium li-
bro 3. capite 3: Gauranum vinum, quod in formis agri Fal-
ni jugis nascebatur. Nam quod in medijs gignebatur moni-
bus.

GAZ, Fauſtianum: quod in imis, Falernū dicebatur, teſte Plin. lib. 14. cap. 9.

Gaz, in omni civitate in Perſide ita dicitur quod Cambyſes eod. vult in ſummiffimam totius regni arceam, omnes opes, pecuniamq; congeſſerit.

Gazicus, a. um, γαζικός. Et Gazeticus, ca. cum, quod eſt ex Gaza urbe Perſica, circa quam nobiliſſima vina naſcebantur, teſte Pomponio Meſa. Sidonius in Fauſtum: Vina mihi nō ſunt Gazatica, Chia, Falerna.

Gazicus, γαζικός, a. um, γαζικός, i. Verbs aut vicus maximus in Media, Stephan.

Gazera, γαζέρα, Populi Galatiæ aurum gerentes, Steph.

Gazorius, γαζόριος, Verbs Macedonia, Steph.

Gazus, γαζός, Verbs India longe maxima, Steph.

Gē, ante **E**.

Gēria, Oppidum eſt Arabia Petraea, non procul à Petra Regionis totius metropoli. Autor Steph.

Gēbalā, [גבאל] γεβάλ. Tertia Palaſtinae portio, à qua deducitur gentile Gebalenus. Quin ipſa etiam Idumaeorum regio, Gebalene, γεβαλίνη, cognominatur. Autor Stephanus.

Gēbalena, γεβαλίνη, Regio in finibus Eleutheropoleos.

Gēbanite, Populi ſunt maris Rubri accolæ, in Arabia deſerta, quorū præcipua oppida ſunt Nagia, & Tamna, teſte Plin. lib. 6. cap. 28. Hinc genus myrtiæ Gēbaniticæ appellatur.

Gēbelceizes, Dæmon, idem Zamolixidi putatur. Vide Herodotum lib. 4.

Gēbennā, [Germ. Ein Gebirg in Frankreich.] Mons eſt in Gallia, Arvernōs ab Helviis dividens, ab ea parte qua Cadurci & Ruteni Arvernōs ſpectant. Cæſar lib. 7. bel. Gal. Partem copiam ex provincia, ſupplementumque quod ex Italia adduxerat, in Helviōs, qui fines Arvernōrum contingunt, convenire jubet. His rebus comparatis reſpreſo jam Lucterio, & remoto, quod intrare intra præſidia periculolum putabat, in Helviōs proficiſcitur: eſt mons Gebenna qui Arvernōs ab Helviis diſcludit, duſſimo tēpore anni altiffima nive iter impediebat, &c. Ex quo loco Cæſaris facile deprehendi poteſt error eorum, qui extremum Allobrogum oppidum ad Lemanium lacum ſitum, in conſinio Helvetiorum vocant Gebennam, quom omnino conſtet ex primo Comment. Cæſaris, Gebenam appellari, ut latius ſuo loco dicemus. Lucan. lib. 1. in plurali numero uſus eſt pro oppido in Gebenna monte ſito: *cauſa, inſuper, pendentem rupe Gebennas.*

Gedanium, [Vulgō Danzig. Pol. Gdansk. Vng. Dancka.] Verbs eſt totius Boſtanie emporio celeberrima: ad olium Viſtule, ſummiſſis Poloniae, in mare Baſilicum ſeſe exonerantis, ſita. Hac omnis generis merces copioſas ſecundo Viſtula ex regio Poloniae acceptas, maritimus regnis & urbibus multis, ſine vanitate impertit. Paſcit verò Regi Poloniae: & ad omnia quæ ad jus & perſonam Maieſtatis Regiæ pertinet juramento obligatur, lib. 5. ſtatut. Polon. cap. 3.

Gēdon, [גדון] γιδόν. Nōmē proprium Iudicis Iſraël, qui occidit Oſeb. Zeb. Zebec, & Saimana.

Gēdroſiā, γεδροσία, Regio majoris Aſiæ. Hodie *Tarſi regnum* vocant, autor eſt Sabellicus.

Gēla, γέλα, Stephano, Vulgō *Cherqa*, Fluvii nomen eſt in Sicilia, & urbis à priuina, quam multam gignit (Siculi enim γέλα priuina vocant) deducto nomine. Virg. 3. Aen. In manus que Gela Fluvii cognomine dicta. Inde Gelous, a. um, denominativum. Ibidem: Apparet Camerina procul, campiſq; Geloi.

Gēlbōe, [גלבוע] γελβόε. Montes Syriae ad ſextum lapidem à Scythopolii, in quibus etiam eſt vicus grandis, qui vocantur *Gelbes*.

Gēllius, viri proprium, γέλλος, id eſt, ridere, cujus extant Aſiæ noctes. Praenomen habet Aulus, quanquam non deſint qui conjunctim legendo, Agellium dici putent.

Gēlot campi, γελώτες, in Sicilia ſunt ad Gelam fluvii. Virg. 3. Aen. Apparet Camerina procul, campiſq; Geloi.

Gēloni, γελώνη, populi interioria Scythiæ, Agathyrſis proximi: qui faciem pingunt, ut terribiliores in prælio videantur. Patientiffimi ſunt inedia, fameq; urgente, equo quo vehuntur, ſanguinis non nihil detraxerunt, eoſq; cum lacte commiſſo incediam levant. Hodie *Tartari* appellantur. Virg. 2. Georg. p. 401q; Gelonos. Lucan. lib. 4. Maſſageres quo fugit equo, fortetq; Geloni. Virg. 3. Georg. Biſalta quo more ſolent, accetq; Gelonos, Quum fugit in Rhodopen, atq; in deſerta Getarū, Et lac concretum cum ſanguine potat equino.

Gēlōs, Caræ portus eſt, juxta Halicarnafſum, ut ſcribit Pomponius lib. 1. in deſcriptione **CARIÆ**.

Gēlium, [Germ. Ein ſtändiger See oder wäſſer ſyſtem in Sicilia.] Scagnum eſt Sicilia, quod appropinquantes terro odore abigi: à quo non procul duo fontes ſunt, ex quorum altero ſi ſterilis bibis, concipit: ex altero autem ſi ſecunda, ſterilis fit. Hinc campi Geloi, itagno illi adjacentes. Sunt tamen qui ab Gela fluvio dictos volunt.

Gemea, Nōmē alx militū Macedonenſium. Liv. 7. Belli Macedonici: Addita his ala mille ſermē equitū, gemeam vocabāt.

Gēnābum, Vide **GENEVA**.

Gēnēā, [Γενεά, aliā, γενεά] vicus Corinthi, unde proverbium: *Γενεά οὐκ ἐπιγίνεται, ἵνα δὲ ἀλλογενήσῃ*: aliqui tamen incolæ *Γενεάδας* vocant, Steph.

Geneſara, Galilee lacus circumſeptus urbibus plurimis, & celebriſſis. Autor Solin. cap. 48.

Gēnēſtreth, [Γενεστρη] *στρουθιά, Ἰστορικὸν ἄλμα.* Strabo. Stagni nomen proprium: ab eo (ut quibusdā videtur) ſic dictum, quod flantibus ventis, crispantibus undis, auram ex ſe generare videatur. Sed hoc proſectō ridiculum videtur in voce Hebraica Græcam quæretæ etymologiam. Idē dicitur mare Tiberiadis, à Tiberide civitate: & mare Galilee, ab adjacente Galilee provincia. Habet hoc mare, ſive ſtagnū, CXL. ſtadia in longitudine: XL verò in latitudine. Non tamen idē circum mare vocatur, quod ejus aquæ ſint amarae: ſed Hebræe linguæ conſuetudo eſt, omnes congregationes aquarum, ſive ſalſæ ſint, ſive dulces, vocare mana, ſicut in Geneſi ſcriptū eſt: *Congregationes aquarum vocavit mana.*

Gēnēſe, [Γενεση] Verbs Laconica, Steph.

Gēnetēs, [Γενετης] Promontorium Themiscyrae regionis, inter Amifum & Phalin amnes, templo Iovis, quē *Γενετιον*, id eſt, hoſpitalem vocabant, nobilitatum. Vide Strabonem lib. 10.

Gēnevā, [Ital. Genova. Germ. Genu] Oppidum eſt Allobrogum ad Lemanium lacum, proximum Helvetiis, quod etiam hodie nomen retinet. Cæſar belli Gallici libro 11. Extremum oppidum Allobrogum eſt, proximumq; Helvetiorum finibus Geneva. Ex eo oppido pons ad Helvetios pertinet. Ex quo loco Cæſaris, facile deprehendi poteſt error eorum, qui hoc oppidum Gebennam appellant: quom Gebenna, eodem Cæſare teſte, ſit mons ille qui Arvernōs ab Helviis dividit. De quo vide plura ſuo loco. Glareanus in Annot. in cum Cæſaris locum ſic inquit: Quatuor hæc nomina, Genua, Geneva, Genabum, & Gebenna, multum obſcuritatis lectori ingerunt, ac non attentum ſapē ſeſellerunt: quæ ipſa longē diſſerſa ſunt. Genua enim Ligurum caput in Italia ad mare eſt noſtrum. Geneva verò Allobrogum, ad ollia Lemani lacus, ubi Rhodanus exit: Genabum, Carnutum oppidum ad Ligetini amnem: hodie (ut quidā putant) *Aurelia*, Vulgō *Ditama* deniq; Gebenna mons eſt, qui Helviōs ab Arvernōs ſeparat: ut libro 7. poſtea dicit Cæſar. Hæc Glareanus.

Genetiv, [Γενετιβ] Verbs India extra Gangem, Steph.

Genetivus, [Γενετιβ] Verbs Trojadia, ab uno filiorū Aeneæ condita, Steph.

Gēntiūs, Ilyrici rex qui gentianæ herbæ à ſe inventæ nomen ſeſcitæſſe Plin. lib. 25. cap. 7.

Gēnuſ, [Γενου] Ital. Genova. Germ. Genua. ein genattige Gewerſhan in Liguria am Meer gelegen. Ligurum caput in Italia ad mare Ligulicum. Hinc incipit Apenninus mons, diſtatq; à Sabatis ſtadiis ducentis ſexaginta: Geneva verò eſt extremum Allobrogū oppidum, proximum Helvetiorum finibus: de quo ſuo loco diximus. Inter Varum amnem & Genuam habitant Ligures. Dicta Genua à genu, quia habet tanquā genu recurvum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui ſector eam cōdidit. Vel (ut quidā ajunt) à Genuino Phætonis ſocio. Hanc Annibal penitus delevit, ſed Co. Servilius Cōſul inſtauravit, ſicut Livius reſert. Hinc Genuenſis, *Γενουαίος*. Quidā lanuam hanc urbem appellant, quod à Iano conditam dicant.

Gēnuſſūs, Fluvius quem Dyrrachio cuntes in Theſſaliam inveniunt. Lucan. lib. 5: quam volucer Genuſſus, quam mollior Apſus Circumeunt ripis, &c.

Gēon, [Γενον] γέγον. Vnus ex quatuor fluminibus, quę ſacra Scriptura ex Paradiſo profluere teſtatur. Iosephus eundem eſſe Nilum credit.

Gēorgi, γεωργία, Populi Scythici ab agricultura, cui uni maxime ſtudēt, nomen ſortiti: quibus vicinos Corſitas, Phociſtas, & Riphaces Meſa facit. Conſtat etiā Tauricam Cheriſoneſum Georgianam cognominatam, propter memorabilem in ea frumenti copiam, ut notat Vadianus. Græci enim agriculturam *γεωργίαν*, & agricolæ ipſos *γεωργους* appellant.

Gēorgōnyā, γεωργονία, Oppidum in altiffimo monte in regione Arvernorum: cujus meminit Suetonius in Cæſare.

Gephyra, γεφυρα, Verbs Bœotia, eoſdem & Tanagraos eſſe ajunt. Stephan.

Gephyrore, Verbs Libya, γεφυρορε, Steph.

Gēreā, γερεά, Oppidum mediterraneum Luſitanæ apud Proſtorum lib. 2. cap. 1.

Gēræſtiūs, γεραεſτιος, Promontorium Eubœæ inſulæ, Atticam ſpectans, teſte Plinio lib. 4. cap. 12. Ptolem. lib. 3. cap. 13. portū eſſe ait in Eubœa.

Gēraneā, γερανία, Laconici agri locus eſt, teſte Plinio lib. 4. cap. 3. Eſt item Geraneæ alietius loci nomen inter Megara & Corinthum,

Corinthum, teste eodem Plinio lib. 4. cap. 7. ¶ Fuit præterea ejusdem nominis oppidum in ea parte Thraciæ, quam Pygmeorum gens olim creditur tenuisse. Auctor idem Plinius lib. 4. cap. 11.

Geranthi, Ἐρανθῖον, Oppidum Laconicæ regionis: à quo sit gentile Geranthotes, Ἰερανθῖος, ut ex Pausaniæ sententia docet Steph.

Gerasa, Γερασῖ, Oppidum est in ea parte Syriæ Cœles, quæ à numero tredecim civitatum Γερασῖνῶν ὀνόματι, appellatur. Gentile est Gerasenus, Ἰερασῖνός, Steph.

Gerēniā, Ἐρενίαν, Oppidum agri Messeniæ, in quo Nestor Pylus educatus fuit: unde ab Hesiodo Gerēnius cognominatur. Hæc Stephanus. Ptolemæus verò Gerēniam Laconico agro attribuit.

Gerēti, Ἐρετίον, Vicus est in Lesbō insula: ita dictus à Gerēne Neprani filio. Strabo lib. 8. ejusdem nominis oppidum in agro Messeniaco collocat: quod idem esse opinamur cū eo, quod alia inflexione Gerēnia appellatur.

Gergis, Ἰθῶς, vel Gergichos, Ἰθῖ, Ἰθῖος, Ἰθῖος, Stephano, Oppidum Troadis. Ite (ut Plinio placet) Acolidis, à quo Sibyllarum una Gergithia cognominata est.

Germalim, locus Romæ fuit, cui nomen à germanis fratribus Romulo & Remo inditum, quod hic ad ficum ruminalē ad quam hyberna aqua Tiberis, eos in alveo expositos detulerat, inveni dicitur. Hic postea palatio conjunctus nomen amisisse videtur. Varro lib. 4. de Ling. Latina.

Germanicē, Γερμανίαν, Oppidū Euphratē, quod à Quadrato lib. 3. Retum Parthicarum in Parthis numeratur.

Germaniā, Γερμανίαν, Ital. *Lantagna*, Terra Teutonica. Germ. Das Teutland. Pol. Niemceżyńska ziemia. Vngar. Nemetország. Regio quæ à Gallis, Rhœtis, ac Pannonia, Rhœno & Danubio fluminibus à Sarmatis, Dacisq; metu mutuo, ac montibus separatur: cætera ambire Oceanus, latus sinus, & insularū immensa spatia complectens. Rhœnus, Rhœticarum Alpium inaccessible & præcipiti vertice ortus, modico flexu in Occidentem versus, Septentrionali Oceano miscetur. Danubius molli & clementer edito montis Arnobæ jugo effusus, plures populos adit, tandemq; in Ponticum mare sex meandus erumpit, septimum os paludibus hauritur. Germani ipsi indigeant existimantur: quoniam nō est verisimile aliquos Asia, aut Africa, aut Italia relicta, Germaniam petisse antiquis temporibus informem terris, asperam caelo, tristem cultu, aspectuq; neq; cuiquam, nisi cui patria non erat, magnopere expectandam. Hi antea Teutones appellabantur à Teutono deo corū, quem terra ortum existimabant: sive à Teutono oppido, cuius adhuc reliquæ supersunt reliquæ, etiam hodie nomen servantes Germaniæ vocabulum, ut auctor est Strabo lib. 7. à Romanis primum inventum est: quoniam quum primum Rhœnum devictis Gallis transgressi fuissent, videntes eos & feritate animorum & proceritate corporum, & colore flavo, forma præterea, & moribus, & vivendi ritu Gallis simillimos, Germanos eos: hoc est, fratres Gallorum esse existimaverunt. Sunt qui Germanos inde dictos putent, quod peculiari ejus regionis ritu, se mutuo sua lingua Germanos: hoc est, fratres consalutent. Eruditi tamen inter Germanos hujus vocis etymologiam ex sua lingua petunt. Illi enim Ger, sive Ger, totū dicunt, & Man virum, quasi planè virum. Quibus ut facilis accessum, facit Alemanni vocabulum, quod apud inferiores Germanos idem sonat, quod Germanus apud superiores. Illi enim pro eo quod est totū, dicunt Ni, quod in superiori Germania Ger, vel Ger, dici ostendimus.

Germanicus, adjectivum, sicut ab Hispanis Hispanicus, ab Italo Italicus. Unde Germanici dicti Imperatores aliquot à devictis Germanis.

Germanicē, aliud adjectivum: quo aliquoties usus est Suetonius: ut in Vespasiano. Neq; enim, inquit, deteriores esse aut Hispaniensi exercitu, qui Galbam, aut Germaniciano, qui Vitellium Imperatorem fecisset. Idem in Tiber. Flagrabant ambo exercitus multa extra ordinem, ante omnia ut æquantur stipendio Prætoriani Germanicianis. Quibus in locis Germaniciani dicuntur, non qui ex Germania erant oriundi, sed qui in Germania militabant.

Germani, Γερμανοί, populi Cælicæ, qui diē non vident. Steph.

Germē, Γερμῆ, Oppidum est ad Hellepontum, non procul à Cyxico. Steph.

Gerōntiā, Γεροντία, Insula ante sinum Pegasicum, teste Plinio, lib. 4. cap. 21.

Gerrā, Γεραῖα, Arabiæ feliciæ oppidum, turtres habens ex salis quadratis mollibus: à quo sinus propinquus Gerzicus cognominatus est. Auctor Plin. lib. 6. cap. 28.

Gerris, Γερίσι, Fluvius Scythiæ, septimus ab Istro memoria dignus: Meminit ejus Herodotus lib. 4.

Gerundā, Γερονδία, Oppidum Autheranorum, in Hispania ci teniore, juxta mōtes Pyrenæos, Auctor Ptolemæus lib. 2. ca. 6.

Gerusa, Sarmatiæ Vrbis in Asia. Ptolem. hodie S. Georgius.

Geryon, Γεργων. Germ. Ein Ries in Hispanien: vñ in Hispania (vñ gebacht hat; vñ seine Kinder hiesig gerden.) Nomen in his Hispani, quem Hercules interfecit, ejusq; boves addidit. Huic tricorporum fuisse fabulantur, ob triplex regnum per fuit enim tribus insulis quæ adjacent Hispaniæ. Baleariæ majori, minori, & Ebusiæ. Fingitur etiam vicipitem habuisse canem: quia & terrestri, & navali certamine plurimum potuit. Declinatur etiam Geryones, & Geryoneus, secundum Priscianum. Virgil. 8. Aeneid. Tergemini necē Geryonē. Sic enim habent emendatiora exemplaria. Lucet. lib. 31. Quilve triplexora tergemini vis Geronai. Quo in loco Geryonai amiquus est genitivus primæ declinationis, per divisionē epithongi factus: quales crebri occurrunt apud Lucretium.

Geryonacē, Γεργωνάκιον, vna, ceum, Γεργωνάκιον, Plautin. Aul. Qui mibi in tromisisti in edibus quingentos coquos, cum senis manibus, genere Geryonacēo. Aristophanes. Geryonem ἠγροῦντο ἄλλοι μίαναι: hoc est (ut Suidas ait) ἠγροῦντο ἄλλοι.

Gesōdūnum, Γεσῶδυνον. Germ. Gsa. Notici oppidum est sub Danubio: teste Ptolemæo, lib. 2. cap. 14. Quoniam in quibusdam exemplaribus Gesōdūnum legitur, non Gesōdūnum.

Gesōriacum, Γεσῶριακον. Germ. Gasa. Motiorū navis fuit, teste Ptolem. lib. 2. ca. 9. Unde nonnulli conjiciunt oppidum illud esse unde brevissimus est in Angliā trajectus, quod vulgò Calatum vocant.

Gessem, [Γ]εσηθεν. Locus Aegypti, in quo habitavit Iacob.

Gessis, Γεσησι, Fluvius apud Iones in regione Troglia, quæ & Pannonia dicitur. Plin. lib. 5. cap. 29.

Getæ, Γεταί. Germ. Wäster in Eurasiæm. Getæ sō in Turmis in West jütigen af seet. Wäster. Wäster. Vñ Latini. Pol. Tatarsi. Vng. Olati. Populi in Scythia Europæa: Appianus Dacos appellat. Strab. lib. 7. Getæ à Dacia ita dicitur, ut Getæ sint qui ad Pontum in Orientem vergunt: Dacia in oppositū versus Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt: ex quo apud Alibiensis Davorum & Getarū servilia nomina in usu maxime fuisse. Getæ à Lucullo victos Salustius scribit. Aclias Spartanus scribit Getas dictos fuisse, qui postea Gothi appellati sunt. Ovidius de Pontio: Nulla Getis toto gens est treculorum orbis. Hujus nominativus singularis est Getæ vel Getes. Getæ sō fecta, Virgil. 3. Georg. Pharetrati Getæ, Ovid. 4. Trist. Eleg. 9. Getarum leges & ritus, vide apud Strab.

Geticū, Γετικόν, Pol. Tatarski. Vng. Olati. quod est ex Getarum regionibus. Munus Getica. Ovid. 3. de Pontio: Qui Getica longe nō ita distat humo. Lites Geticum. Idem 3. Trist. Eleg. 12. Nam proci à Getico sinorentis abest Plectrum Geticum. Statius 2. Syl. & Getici cœlesti gloria plectri.

Geti, [Γ]ετι. Allophylorum civitas fuit, hæc nunc appellatur Zeph.

Getuillū, Γετουίον, Vrbis Libyæ, Steph.

Getū, Γετού, regio Getarum in Thracia: Gentile γετι, & femininum γετι, quo nomine etiam Philippi Amyntis utri vocatur, possessivum γετις. Arrianus γετις vocat.

Gephyra, Γεφυρα, Vrbis Bœotiæ, eisdem & Tanagrais est auctor Steph.

Gephyroræ, Vrbis Libyæ, Γεφυρών, Steph.

Getulia, Vide GAETVLIA.

G ante **L**

Gfāris, Vide GYARVI.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ, Steph.

Gigas, Vide in APPELLAT.

Gigonus, penult. prod. Γιγονος, Oppidum est ad sinum Thracicum non procul à Pallene: cuius meminit Herod. lib. 7.

Giddā, Γιδδα, Vrbis Libyæ, Steph.

Giligumba, Γιλίγμπα, populi Libyæ, Steph.

Gilio, Nomen notissimi adulteri tempore Iuvenalis.

Gillus, Exul Tarentinus, qui quum Perarum exploratoris à piratis captus pecunia sua redemisset, & ad Darum rediret, iussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc unū petiit, ut regis opera in patriam reduceretur. Vide Herod. lib. 1.

Gillo, nomen civitatis, à qua Gilonitæ, pen. prod. humiles in ea habitantes dicuntur. Est & nomen viri. γίλλος. Iuvenalis: Vnciolam Proculejus habet, sed Gilō deuncem.

Gimanti, capras in Gimanti natas, Alexander Myndius scribit sex menses non bibere. Aclianus.

Gindānes, Γινδάνες, Libyæ populi, Lotophagis contemini, quorum uxores multis pelliceis simbris adornantur. Nam quum pulcherrimum ducant à plurimis adamari, à singulis quibus sui copiam faciunt, simbriam unam exorant, eoque augmento ostendunt quor habuerint amatores. Auctor Herodotus lib. 4.

Gindara, Γινδαρα, Oppidum Syriæ Cœles, cuius in colz dicuntur

GIN GIR GIT GLA GNI GNO GOB GOM GOR 145

cuntur Gindareni, quorum meminit Plin. li. 5. c. 23. Gindus, fluvius qui per Dardanos fluens ingreditur Tigrim.

Gingl. Ἰγγίλια, Oppidum Comagenes, nō procul ab Euphrate fluvio. Autor Plin. lib. 5. cap. 24.

Gion, Vide GEON.

Girim, mons apud Garamantes, in quo nasci gemmas vetustas testata est.

Gitta, Ἰττά, Vrbis Palæstinae, Steph.

Glandomiron, Ἰλάνδομιρον, Oppidum est Gallæcorum Lucensium in tractu Tarracensis Hispaniæ. Autor Ptolemæus lib. 2. cap. 6.

Glanicus, Amnis, qui & Liris appellatur, in cuius ripa templum fuit Matricæ nymphæ Minturnensis. Vulgò Garigliano. Plinius lib. 2. cap. 5: Minturnæ Glanico amne diversæ, Liri appellato.

Glanis, Ἰλάνης, Hetrurix fluvius, in Tyberim influens: cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Vulgò Chiana. & Glanis item sive Glanus, piscis astuosissimi nomen, qui aversos mordet hamos, nec devorat, sed esca spoliat. Idem lib. 32. cap. 10: Verrucas tollit glani jecur illitum.

Glanum, Ἰλάνιον, Salyant oppidum est in Alpibus, Narbonensem provinciam spectantibus. Autor Plinius libro 2. capite 9. Vulgò Cap.

Glaphyrus, pen. corr. Ἰλαφύριος. Notissimus adulter Iuvenalis tempore, cuius meminit Satyr. 6: Vxorē ducis, de qua citharædus Echion, Aut Glaphyrus fiat pater. Nomen deductum est à festivitate & elegantia, quam Græci Ἰλαφύριον dicunt.

Glaphyræ, Ἰλαφύριος, Vrbis Thessaliæ, à Glaphyra conditore Magnæ filio. Homerus: Ἰλαφύριος ἔστι & vicus Ciliciæ, à Tharso versus Occidentem triginta stadiis distans, Stephan.

Glauci, Ἰλαυκία, oppidum Ioniæ, Steph.

Glauci tribus, Ἰλαυκίαι τριβύται, In Lycia est, à Glaucō Hero è dicta. Gentile Glaucodemus.

Glaucius, Ἰλαυκίος, Hippolochi filius, qui in Trojano bello Priamo suppetias tulit: homo tam stupidus, ut cum Diomede armotū permutacione factā, nec accepit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio proverbio celebratur: quo utimur, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. & Fuit & alter Glaucius piscator, qui quum pisces captos in ripa explicasset, subito contracta quadam herba se colligenter, in fluvium prosteruerunt. Admiratus itaq; Glaucus herbarū illius vim, quum & ipse degustasset, pisces sequutus, in aquā insiluit: marisq; Deus factus creditur. Alii alter referunt fabulam: Glaucum in signū utinatorem fuisse, qui quum sepius insperantibus suis mancipibus in fluvium se deiecisset, diutiusq; sub aqua moratus semper emerisset: tandem quum illis fructū expectantibus non rediret, creditum est Glaucum factum esse maris Deum. Hinc natum proverbium: Glaucus comesta herba habitat in mari, Ἰλαυκὸς φάριος πρὸς τὴν αἰὲν ἐν θαλάσσῃ. Dicitur apparere per jocum deus, qui quum peterint, tamē vulgò creduntur vivere. & Alius præterea Glaucus fuit, Sisyphi filius, qui quum equas suas hu mana carne pasceret, ab illis etiam ipse devoratus est. Vnde natum adagium: Glaucus alter, Ἰλαυκὸς ἄλλος ἐπιτρώχων: id est, Glaucus alter ab equis devoratus. Quadrabit in hominē alendis equis exhaustientem facultates suas. & Est etiam Glaucus, nomen piscis. Plin. lib. 6. cap. 16: Quidam rursus estus impauencia mediis fervoribus, sexagenis diebus latent, ut glaucus, fasselli, auræ. Idem lib. 32. cap. 11. tradit glaucum ætate non apparere.

Gleffaria, insula in Oceano Germanico, quæ (Solino teste) focconum gignit: Sudaus vulgò appellata, haud longè à Prussia.

Gletæ, Ἰλετταί, gens Iberica post Cynetas, Steph.

Glistas, Ἰλιστάς, Vrbis Bæoticiæ, à Glistone aut Glistante quodam dicta, Stephanus.

Glycon, Ἰλίκων, apud Horatium lib. 1. Epist. Nomen est gladiatoris robustissimi. Nec (inquit) quis desperes invicti membra Glyconis: Nodosa corpus nobis prohibere podagra. & Fuit & nomen medici Panisæ, qui mortuo domino ex vulnere, quod in prælio Mutinensi acceperat, in carcerem conjectus est, & à Torquato parricidii accusatus, tanquam vulneri venenum indidisset. Sueton. in Augusto: Panisæ quoque adeo suspecta mors fuit, ut Glycon medicus custoditus sit, quasi venenum vulneri indidisset. Cic. ad Brutum: Tibi Glycon medicū Panisæ, qui fororem nostrā Achilloc in matrimonium habet, diligentissimè commendō.

Gnidus, Ἰνδός, Vulgò Cabo erio, Vrbis insignis in extremo cornu peninsulæ Carix adhaerentis sita, Veneris templo & signo Praxiteles in primis nobilis. Horat. 1. Carm. O de 30. O Venus regina Gnidi, Paphiæ. E' Gnido viti memorabiles fuerūt, Eu-

doxus mathematicus Platonis sodalis, Agatharchides Peripateticus, historix conditor, Theopompus Iulio Cæsari familiaris, Artemidorus eius filius, & his antiquior Cretas, qui Xerxem medicatus est, & res Syriacas, Persicasq; conscripsit.

Gnidus, a, um, ut Gnidia Venus, Cic. de Divinatione.

Gnosidicus, Ἰνσιδίκος, Clarissimus Asclepiadarum, Nebri filius, pater Hippocratiæ, Aenei & Podalirii: avus autem Heraclidæ qui pater fuit Hippocratis medicorum omnium doctoris. Autor Steph. in dictione COS.

Gnosios, Ἰνσιός, Vulgò Candia, Vrbis Crete fuit Minois regis, quæ alio nomine Cerathus, ut scribit Strabo appellata fuit à fluvio eius nominis.

Gnosius, a, um, quod est ex Gnosio urbe: ut Gnosius civis, Gnosia littora, Gnosia regna. Ovid. in Epist. Parid. Non habuit tempus quo Gnosia regna videret, Aptius. & Pro eodem etiam dicitur Gnosiacus, a, um: ut Corona Gnosiacæ apud Statium lib. 1. Syl.

Gnosius, a, um, Idem quod Gnosius. Lucan. lib. 3: Creta vetus populis, Gnosiasq; agitare phæteras Doctæ.

Gnosia, idis, Patronymicum foemini, Ovid. Epistol. 1: Et Phœbus Daphnen, & Gnosida Bacchus amavit.

Gōarenē, es, Ἰνσάριος, Regio Arabiæ non procul à Damasco, quæ & Gōarca Ἰνσάριος, dicitur, Autor Stephanus.

Gōbzum, Ἰνσός, Promontorium Galliæ Lugdunensis, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 8. In plerisq; exemplaribus Gabcum legitur, non Gōbzum.

Gōbryās, Ἰνσός, Nobilis Perfarum Satrapes fuit, unus ex iis qui cum Dano conjurarunt adversus Magos. Nam erat: Darii sacer, antequam regnum Darius ipse adipisceretur, ut ostendit Herodotus libro 7.

Gog, [Ἰ]νσός & Magog, Ἰνσός & Μαγῶγ. Voces sunt in Sacris literis aliquoties repetitæ: quibus sunt qui putent gentes Scythicas significari. Hieronymus tamen in Ezechielem movit allegoricum sensum subesse, nullorq; iis nominibus populos significari.

Golgi, Ἰνσός, Stephano, Locus est in Cypro insula Veneri & Cupidini sacer. Catullus in Nupt. Pelei: Sancte pater, cuius hominum qui gaudia misces, Quiq; regis Golgos, qui que Idæum frondosum Quo in loco in omnibus ferè exemplaribus hætenus corruptè lectum est Colchos: Aldi vetus editio tamen Golgos habet.

Gomolix, Ἰνσός, populi Idumæe Gomphi. Vide Philippi, & Gomorrhum utroq; modo oppid. Solin.

Gomorrhæ, a, vel Gomorrhum, ihi, (utroque enim modo dicitur.) [Ἰνσός] hamorali, oppidum Iudæe, ab Asphaltite lacu bautum, quemadmodum & Sodoma, & alia nonnulla. Vide Solinum.

Gomphi, Ἰνσός, Vrbis Thessaliæ, Steph.

Gondra, Ἰνσός, populi Thraciæ, apud Herod. Cindra & Rhoda legitur, Steph.

Gonæ, Ἰνσός, Vrbis Thraciæ, cuius incolæ aliqui vocāt Adriapolitas, Steph.

Gonni, Ἰνσός, vel Ἰνσός, & Ἰνσός, Vrbis Perthæbiæ à Cuneo quodam Cyphi nepote dicta: Regia Gonna, Stephan. Vide GONVVA.

Gonnus, Vrbis est in superiori parte Thessaliæ, unde ad Thessalliam introitus competitur.

Gonos, Ἰνσός, Thraciæ oppidum est, non procul à Philippis & Ergino fluvio. Autor Plin. lib. 4. cap. 11.

Gonusa, Perthæbiæ Vrbis, Steph.

Gorania, Regio Arabum Scenitarū, cuius incolæ Gorameni. Gordiani, Tres fuerunt Romanorum Imperatores, pater, filius, & nepos. Vide Herodianum lib. 2.

Gordius, Ἰνσός, Phrygiæ rex fuit, rusticus aliquin & ignobilis. Quum enim Phrygiæ oraculum de rege creando consulebant, responsum esset, ut eum in regem deligerent, qui primus templum ingrederetur: venit ut Gordius summo mane ad agrum properans, loraque plausii gestans, primus templum introiret. Quare ab omnibus rex consalutatus, lora ad rei memoriam in templo suspendit, in quibus erat nodus adeo perplexus, ut indissolubilis putaretur: circumferreturq; oraculum, ut regno potiretur qui lora dissolveret. Hunc nodum Alexander quum dissolvere non posset, ense dissecuit. Hinc factum est, ut Nodus Gordius, notissimo proverbio dicitur de rebus indissolubilibus.

Gordium, Ἰνσός, urbs magna Phrygiæ juxta Cappadociā, à Gordio patre Midæ.

Gordimurus, Ἰνσός, Vrbis Midæ, à Gordio filio cōdita.

Gordix, Ἰνσός, regio Persicæ, à Gordia Triptolemi filio, Steph. Stephanus vocat Gordos & Gordochoz hos populos, & montes Gordyxos.

Gordynia, Ἰνσός, urbs Macedoniæ, Steph.

Gorgias, Ἰνσός, Leontinus fuit Rhetor, Empedoclis discipulus, &

K lus, &

Grātūs, Idem quod Grācus. [*Ἰππάρχου ἰστορίας*. Germ. Ein Gut.] Quint. lib. 8. cap. 2. Non putant indignum Trojani principes, Graios Trojanosque, propter speciem Helenæ tot malitiam temporis spatio sustinere. Virgil. lib. 4. Aencid. Graiumque idem bis vindicat armis.

Grāus, a, um, Grācus, a, um. [*Ἰππάρχου ἰστορίας*. Vng. Gr. 87.] Virg. 3. Aen. Priamidem Helcum Graias regnare per urbes.

Grājūgenā, natum, pen. cor. Graci dicti sunt. [*Ἰππάρχου ἰστορίας*.] Cic. 2. de Nat. deor. Grajūgena de isto aperit ipsa oratio. Ex Pacuvio. Virg. 3. Aen. Grajūgenumque domos, suspensa; linguimus arva.

Grāmmitum, urbs in Græcia, *Ἰππάρχου*, cives Grammitæ & Grammitæ. Sunt & Grammitæ populi juxta Celticam, Stephanus.

Granata, Hispaniæ urbs celebris.

Granicus, *Ἰππάρχου* Ptolemæo, Fluvius est minoris Mysiæ ex Ida monte profluens, & inter Priapum & Elapum in Propontidem influens; juxta quem Alexander Darius Sarrapas memorabili prælio superavit, sexcentis Persarum millibus caesis, fugatisque, quum victoris copiarum triginta pedum millia, & quatuor millia equorum & quingentos non excederent. Auctores Plutarchus in Alexandro, Lullius libro secundo, Diodorus item Siculus libro 17.

Grāsīllis, *Ἰππάρχου*, Vrbis Macedonia, alii Prāsīllus, Steph. Grāsī, Vide in APPELL. GRATIA.

Grāsīdīl, *Ἰππάρχου*, Proprium nomen mulieris Neapolitanæ usque tantæ, ac maleficæ, quam Horatius in Epod. Canidiam nominavit.

Grāucifium, [Ger. Ein Schneegebirg Seythia in Asia getagt.] Caucasum montem nominarunt Seythæ, quod illorum lingua significat nive candidum. Auctor Plin. lib. 6. cap. 17.

Grāvionarium, Oppidum est Germaniæ, apud Ptolem. lib. 2. cap. 11. Vulgò Bamberg.

Grāvīfīcā, Ptolemæo, Heruriæ castellum est in Tuscia, quod hodie Montem alium vocant; ita dictū ab æris gravitate. Virg. 10. Aen. Et Pyrgi veteres, intempellæq; Grāvīcæ.

Grēlinus, *Ἰππάρχου*, Vrbis Cheroneæ, Steph.

Grēlōnīā, *Ἰππάρχου*, regio Thraciæ juxta Maecdoniam à Castro quo dam dicta, Gæstrones gentile, vide GASTRONIA.

Grōnīā, *Ἰππάρχου*, Vrbis Phocidiæ, Steph.

Gronīi, Hispaniæ Tartacōnensis populi sunt ad Durium amnem, quorum meminit Pompon. Mela lib. 3.

Gronīngā, [German. Gröningen in Sveisland.] Vrbis Frisicæ.

Gryllus, Xenophontis Socratici filius, qui pro patria fortiter pugnavit, hōnciam mortem oppetit, multoties ob id encomiis celebratus. Auctor Aristoteles in Politicis.

Gryneus, *Ἰππάρχου*, Dicitur dissyllaba, nomē est Centauri. Ovid. 12. Metam. Cumq; suis Gryneus immanē sustulit aram Ignibus, & medium Laphiam jecit in agmen.

Grynīa, Plinio, Straboni Grynium, *Ἰππάρχου*, & *Ἰππάρχου* Stephanō, Oppidum est Myrinnorum in Acolide Asiæ regione, Apollinis fano & per vetustū oraculo nobile, à quo Apollo Grynæus, *Ἰππάρχου* dictus putatur. Vide Strab. lib. 13, & Plin. lib. 4. cap. 10.

Gryneūs, a, um, adjectivum trissyllabum, *Ἰππάρχου*. Cognomen est Apollinis inditum, à Gryneo nemore juxta Clazomenem Asiæ civitatem, in quo Apollo colebatur. Virg. 4. Aen. Sed nūc Italianam magnam Gryneus Apollo: Italianam Lyciæ jusserit capere sortes. Idem 6. Aen. His tibi Grynei nemoris dicatur origo. Servius: Gryneum nemus est in siccibus Acolidis, Apollini consecratum. Dicitur est autem hoc nemus à Gryneo vicino oppido. De quo vide Strab. lib. 13.

G   ante   V.

Gūnīs, *Ἰππάρχου*, Locus habitatus in Syria uberior & fecundi solitudinis nomen ei *Ἰππάρχου*, Steph.

G   ante   Y.

Gūnīs, rī, stem. gen. [*Ἰππάρχου* Stephano, vel Gyara, *Ἰππάρχου* pen. cor. Germ. Ein Insel im Egeischen Meer getegen, eine auf den Sporaden, in welche die Dämonen ihre ubestheten versetztten.] Insula est maris Aegæi, una ex Sporadibus in quam Romani noxios deportabant. Plinius libro 8. cap. 29. Ex Gyato insula incolæ à muribus fugatos. Juvenal. Satyr. 10. Ut Gyara vicina scopulis, parvaque Scispho. Idem Satyr. 1. usas est numero plurali. Aude (*inquit*) aliquid dicitur Gyaris, & carcere dignum, si vit esse aliquid.

Gūās, *Ἰππάρχου*, Viri Trojani nomen est apud Virgil. 5. Aen. Ingentemq; Gyas ingenti mole Chimæram, *Ἰππάρχου*.

Gūgēūs lacus, *Ἰππάρχου* Lydiæ lacus est, stadiis quadraginta à Sardibus distans: qui postea Colous dictus est. Propertius: Lydia Gygeō tinclia puella lacu. Meminit hujus lacus Homerus in hinc Catalogi. Plin. lib. 5. cap. 29. Gygeum stagnum appellat.

Gūgemōrus, Thraciæ mons est, apud Plin. lib. 4. cap. 21.

Gūges, [*Ἰππάρχου*. Germ. Ein greisser Berg.] Nomen viri proprium,

qui Coeli & Terræ filius fingitur, gigas maximus, & centimanus, frater Briarei. Sunt tamē qui Briarum, Gygen, & Aegeona eosdem putat. Ovid. 4. Trist. Centimanumq; Gygen, semibovemq; virum. Et est & nomen viri proprium apud Maronem lib. 9. Principio Phalaris, & succiso poplite Gygen Extipit. Item formosi pueri apud Horatium, 2. Carm. Luna mari Gaidiūve Gyges. Alius fuit Gyges quidam Lydus, cui quum Candaulica rex uxorem suam nudam ostendisset, illa marito indignata, Gygen ad eadem ejus impulit, seseq; cum regno Lydiæ illi tradidit. Historiam hanc vide latius apud Herodotum, libro primo. Cicero libro tertio de Offic. Hinc ille Gyges (*inquit*) inducitur à Platone, qui quum terra discessisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatus descendit, anemq; equum (ut ferunt fabulæ) animadvertit, cuius in lateribus fores essent: quibus aperitis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inusitata, anulumque aureum in digito: quem ut detraxit, ipse induit (erat autem Gyges regius pastor) tum in consilium pastorum se recepit. Ibi quum palam ejus anuli ad palmam converteret, à nullo videbatur: ipse autem omnia videbat, idem rursus videbatur quum in lucem anulum inverteret. Itaq; hac opportunitate anuli usus, regem ruptum inulit, eaque adjuvante regem dominum interemit, sustulit quos oblatæ arbitrabatur, nec in his facinoribus cum quisquam videre potuit. Sic repente anuli beneficio rex exortus est Lydiæ. Hactenus Cicero. Hinc locus proverbio, Gygis anulus, *Ἰππάρχου*. Quadrat vel in homines inconstantibus moribus, vel infelices, qui veluti virgula divina, quicquid optant, id suo arbitrio consequuntur. Eodem nomine dictus est Lydiæ fluvius.

Gylacea, *Ἰππάρχου*, Illyriæ civitas à Gylaca Corinthiō, aliàs Apollonia.

Gymnāsīa, Plinio, sive Gymnasia, *Ἰππάρχου* Straboni & Stephano, insulae duæ ante Hispaniam, quæ à Latinis Baleares appellantur: eò quod incola harum insularum præcipue se funda exercebant. Auctor Strabo lib. 14, & Plin. lib. 3. cap. 5.

Gymnētēs, *Ἰππάρχου*, Aethiopum populi, Nigritia & Pharusis vicini. Plin. lib. 3. cap. 8.

Gymnōsōphīstæ, [*Ἰππάρχου*. German. Die weisen und geistlichen Philosophen bey den Indierern / so ein gestreng abgefundt etet leben führen.] Philosophi Indorum: sic dicti quod nudi in sylvis agerent, voluptatum omnium expertes, quibus mortalium vita contempitur. Plin. lib. 7. cap. 2. Philosophos eorum quos Gymnosophilas vocant, ab Exortu ad Occasum perflare, cōtuentes solem immobilibus oculis, ferventibus arenis toto die alternis pedibus insisteret. August. lib. 13. de Civit. Indorum Gymnosophilas, qui nudi perhibentur philosophari in solitudinibus Indiæ, à generando se cohibent. Hi ab Exortu ad Occasum perflare dicuntur, solem contuentes immobilibus oculis, ferventibus arenis toto die alternis pedibus insistentes. Hærigora nivium, & æstus flammæ extra dolorem perferunt. Ferunt Alexandrum magnum, quum in Indiæ expeditione ad Gymnosophilas penetrasset, gravissimè ab illis fuisse increpitum, quod mortalis quum esset, mortali tamen sorte non contentus, totum Orientem latrocinis infestaret. De his Cic. Tuscul. quaest. lib. 3. Quæ barbaria (*inquit*) India vastior aut agrestior? in ea tamen gente primum hi, qui sapientes habentur, nudi ætatem agunt. Caucasii nives, hyemalæmq; vim perferunt sine dolore: quumque ad flammam se applicaverint, sine gemitu aduruntur.

Gynæcōpōlis, Aegypti oppidum, à quo propinqua præfectura, Gynæcopolis appellatur: cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 9. *Ἰππάρχου*.

Gyndēs, [*Ἰππάρχου*. Ger. Ein großer Fluß bey den Indierern / so in der Tyrin flusst.] Fluvius est Assyriorum maximus secundum Euphratem, in Mantienis nascens montibus, & per Dardanos in Tigrim influens. Hunc Cyrus Persarū Rex, quū equitem quendā sibi in primis dilectum absumpsisset, totum in variis alveos derivavit. Auctore Herod. lib. 1, & Seneca lib. 3. de Ira.

Gypseūs, *Ἰππάρχου*, Aethiopiæ insula, apud Martianum lib. 3. A qua fit gentile Gypsetes, *Ἰππάρχου*.

Gyrton, onis, sive Gytona, *Ἰππάρχου* Ptolemæo: *Ἰππάρχου* Stephano, Persiæ oppidum, ut Stephano placet: ita dictum à Gyrtonæ Phlegiæ stræ. Ptolemæus Gytonam in Symphalia Macedonia regione, Plinius in Magnesia collocat.

Gythēum, [*Ἰππάρχου*. German. Ein Ort in Akata, welche Herakles vnd Apollo miteinander geschwen haben.] Oppidum est Achaicæ ad Maleum promontorium, quod Hercules & Apollo depositis eò loci simulatibus communi opera condiderunt. Livius in Maced. bell. Gytheum (*inquit*) omnium maritimarum rerum Lacedæmonis receptaculum. Hinc Gytheates sunt, ad Maleum promontorium, cujus meminit Plinius lib. 4. cap. 5.

Gyzāntēs, populi Africa, vide Byzantes apud Steph. apud quem etiam Gyzantes reperitur.